

Šumava, Křesánov a nejen kola, květen 2006

Co předcházelo

Křesánov se kvapem blíží, mobily drnčí, maily zavařují internet. Poslední schůze. To vše směřuje k jednomu termínu, 18.5.2006 vyjíždíme směr Šumava. Tento termín se stává takřka kultovní, jako spolek založený ze začátku hlavně na fotbal a křtěný fotbalem, se táhnem na finále Ligy Mistrů. A jen tak bokem si berem kola, alkohol, baštu a další. To jen, kdyby fotbal náhodou netrval až do neděle. A naše zkušenosti z minula? Ti hráči nic nevydrží, a peněz co berou.

Pánská, Oudovská akce, plná sportu, nečekaných zážitků a hlavně odpočinku, od Prahy, práce, a všeho co nás sere. Jedeme v sedmi, s koly, šipkami, a sudem. A moderní komunikační technika nám umožňuje dávat našemu výletu jakousi tvář, jež bude doladěna za plného pochodu, den po dni, tak, aby spokojenost provlávala nejen našim pobytem, ale i vzpomínkami, které nám zůstanou.

Nejdůležitější věci, jako naložení kol a věcí na sponzorské auto od Franka Zapy, naložení a odjezd Oudů, abychom nikoho nenechali doma (to by bylo pomluv), jsme nechali na poslední neděli před odjezdem. Vše bylo spojeno s nohejbalovým kláním o pivo, na kterém si budem pochutnávat po vyčerpávajícím výkonu, a při tom řešit a upřesňovat již zmíněné detaily.

Je nutno se zmínit o mírném rozčarováním s výkonem a chováním Doktora. Přišel a byl po draku, no to se stává. Míč mu tu neděli vůbec netykal. Ve spojení s drakem, to se stává. Hráli proti sobě pouze dvě mužstva, Doktor vystřídal obě, kde byl tam se prohrávalo. Zdá se to tvrdé? Zasloužil si to. Choval se jako by měl krámy, ty

nejhorší. Nešlo mu to, dost kazil. Naváželi jsme se do něj, ale co mohl od Oudů čekat, milosrdenství, soucit? K smíchu. Vždyť to je Oudí podstata bytí, nenechat na slabém článku naší organizace nit suchou a tím posilovat nasranost na nás. Co ho nezabije, to ho posílí, a řetěz přijde o slabý článek, a drží, a drží. Nováček to nemá nikde lehký, a my si to užili, jak velí Oudí čest. Nejde o to, že to kazil a my mu to dávali sežrat, čím víc se rozčiloval tím víc nás to bavilo. No, hra je pro radost. Když jde o pivo, je jasné, že

převládnu emoce, ale takhle? Doktore, zamysli se. Stačí, umyli jsme mu hlavu, nohy si umyje sám, doufám.

V hospůdce třetí cenové skupiny, po vyrovnaném sportovním výkonu, škoda slabého článku, musím platit pivo, domlouváme naložení a odvoz matroše a lidí. Nejsme tu však v plné síle. Oudi Štulík a Kočí se neúčastní. Naše rosnička, asi předpovídala někomu jinému, pokladník zas někde vydělával, škoda, jen do vlastní kapsy. Chudák naše hubená kasička.

Zůstáváme s Hrabánkem sami, vše odešlo. Platím mu pivčo co vyhrál a tím ho udržuji v hospodě, nesedím tam sám. Při tom krafání došla řeč i na počasí. Marťas prohlásí „nechci o tom ani přemýšlet“. Kdo by se divil, už tři týdny je pěkné počasí a nějaká změna už musí přijít. Už v úterý vycenil Perun zoubky, a ve středu, v den odjezdu má hubu dokořán. Doma jsem hodil voko na dlouhodobou předpověď počasí - až na srážky a bouřky velmi solidní počasí na kola.

Středa, zahájení invaze na Šumavu

Začátek ataku proběhl překvapivě v pohodě a dle domluvy. To je divný. Samozřejmě, nějaké odchylky tu byly, ale žhavené mobily vše řešily. Počasí na cestě nás přesvědčovalo, bojte se, nic nebude zadarmo. Průtrže mračen se střídaly s paprsky sluníčka, drající se přes bouřkové mračna, oslepovaly, až oči bolely. Dobrou náladu to nevzalo. Pocit, že vše začíná v nás silně převažoval.

Ve Vimperku dokoupit potraviny a vyrážíme na Křesánov. Z místa našeho příštího působení nás už bombardovaly telefonáty typu „kde jste? Umíráme, žízeň!“ Martinové, kteří dorazili jako první měli smůlu, sud a nástroj na jeho odblanění, se veze v našem autě. A nám to ještě chvíli potrvá. Úřadující Předseda nevyslyšel prosby žízňivých ubožáků. Točíte volantem, žene auto na plný plyn na Hrabůvky. Jen pronese „Martin s Tomem tam už určitě sedí, musíme udělat kontrolu.“ Byla to pravda, klopili rezka do sebe. Nelenili jsme a zalehli k nim, jedno od cesty nikdy neuškodí. Jóóó, kterej blb řekl, že člověk bez vody nevydrží, nepil asi nikdy pivo. Chutnalo, chtělo to další, ale soucit se žízňivými kamarády nám nedal, co kdyby se karta někdy obrátila. Hravě, no, no, no, do hravosti to mělo daleko, překonáme nástrahy kladené obsluhou, a s

milým pocitem vlastní zodpovědnosti a vidinou zaražené pípy v naší bečce opouštíme lokál. Slyšíme štěkot psa. Málem jsme zapomněli na černýho chlupáče který na všechny nadává z vysoka, z vikýře.

Předseda propláchl pípu, vrazil jí do d'urky kam patří, a první pivo je na světě. Nese ho mně, Kronikáři, a křtí mně na kuchaře výpravy. Mok je to lahodný a posílí, neboť vytáhnout zásoby, kola, ubytovat se, to vysílí.

Vrhám se na večeři, první jídlo by mělo být slavnostnější. Vepřová krkovice s celerem, dost lidí se na tuto kombinaci dívalo s nedůvěrou, ale já vím své. Kontakt s prvním soustem, očička září a huby se lesknou. Ta tam je panika spojená s celerem. Není lepší potěšení pro oka kuchaře, mizí-li žrádlo tempem, kterému ani pivo nestíhá.

Pro úspěch vkládám jednoduchý recept:

Krkovici nebo pečení nakrájej na pláty, okraje nařízneme, aby se maso nekroutilo a že mu vedro bude. Jemně, ne moc, mu natlučeme, osolíme a opepříme. **Sám nejsem přívrženec pepře, ale tato kombinace dává vyniknout chuti masa pokud je čerstvé.** Polož na plech a překryj nahrubo nastrohaným celerem. To vše dej do vyhřáté trouby a peč na 150° cirká 20-30 minut. Pekáč vymaž tukem, maso nepříkryvej a nepodlévej. Podlévej jen sebe a těš se jak bude bachor nafouklej.

Zatímco se točím kolem sporáku, hladový holomci se válí venku kolem televize a chlastaj. Pravda, Místopředseda se stará, aby pivo v mém krku šplouchalo neustále. Zařídí očištění a nakrájení zeleniny, i nápad na šťouchané brambory namísto bramborové kaše je jeho. Spolupráce v pravdě mezi Oudovská, ale o pucejřích to nebylo.

V televizi fotbal, finále Ligy Mistrů. Do banku spolu s tipem na výsledek vrazil každý pajska a s představou výhry šel fandit. Pravdu měl jen jeden, Oud Kočí, a bral vše. Ani nevím co měl za tip. Moje sázka na 0-0 nevyšla, i když svou naději jsem živil do doby velkého zařvání. Kdosi dal gól. Těm co to šlo do karet řvali nadšením, zbytek zděšením a s vědomím, že výhra

mine jejich kapsu. Tak jak mou. Udusal jsem vášeň pro hru a dodělal št'ouchané brambory. Narval sem do nich vše zelené, pažitka a kudrnka ze zahrádky - sponzorink mé spolupracovnice, a šlo se na věc.

Po fotbale a dost pozdní večeri se začíná ve velkém fotit <ráno se pomalu vše smazalo, zlatý digitáky> a pařit. Příprava na čtvrtěční kola zdařile gradovala.

Ještě příklad jak udělat kozla zahradníkem. Oud Dauda si sjednal ticho a začal vyprávět co má za zdravotní neduhy, kdyby to s ním náhodou někde fláкло. Je prý epileptik a je alergický na hliník, nechtěl žrát přiborem. Co říkáte, doktor každým coulem.

Čtvrtek, invaze pokračuje na sedlech kol

Bříška nacpané snídání, kontrola kol a vybaveního co si berem s sebou. Nacpání všeho co si vezem s sebou mně - jako jediný mám brašny na kola, zase. Zapózování skupiny pro foto, docela se povedlo. Plní nejen žrádla, vitality a humoru, troubíme k útoku na šumavské stezky.

Je třeba podotknout, že své cyklistické rukavice jsem si nasadil obráceně a přišel na to až nahoře na velké křižovatce. Nejsem pověřčivej, něčeho se nezaleknu, ale pro mě to byl začátek velmi těžkého dne. Ještě

jsem to netušil a vysmátej ujížděl s ostatními na Kvildu. Naše první zastávka, pivní zastávka, je u hotelu Sport Olympia.

Tady mohl kozel, pardon Doktor, ukázat své umění. Ošetřoval dvě bolístka, našemu Sportřákovi a docela mu to šlo. Humor a dobrá nálada trávily čas ještě s náma a tak se udělal každému portrét, aby měl na památku.

Mezi pivem stihl Předseda udělat pojednání o své velmi rychlé jízdě a pomalým letem tvora s názvem vosa. Kdo před kým utíkal, nevešlo ve známost. Zato si chválil cyklistickou přilbu, podle příkázání „nejsi-li chválen, chval sebe sám.“ A zde je nejoblíbenější věta: „Koupil jsem dobře, mám ji na hlavě ale nevidím se.“ Tak s ní byl vyfocen a byl od něj klid, pro jistotu jsme jej vyfotili s přilbou i ve sprše, zajímavá fotka.

Říci pravdu všichni vypadali jako voříšci k nalousknutí, když jim helmy zdobily hlavičky. V rádiu jsem zaslechl, že od června už musí mít šišku v zábalu povinně všichni do osmnácti let. Mám štěstí, je květen a příští rok jsem plnoletý.

A cesta se vine dál. Počasí se snáma nemazlilo, střídalo slunce s deštěm, a kilometry nenarůstaly, tak jak by si člověk představoval. Podařilo se nám rozdělit se na dvě skupiny, které jely nezávisle na sobě stejným směrem, ale jinou cestou, abychom se zase shledali, dali po paňáku a zase se rozdělili, ale v jiném složení.

Zkráceně napsáno, z mého pohledu, bylo to utrpení malého Lochmánnka. Ujeli jsme něco kolem sedmdesáti kilometrů za celý těžký den, a musím přiznat, bylo to pro mě dost těžký. Žádná fyzicka nebo natrénováno, blbě mi i bylo a nebýt dopingu jménem pivo, meruňka, nedojel bych. Nesmím zapomenout na podporu ostatních kamarádů, pili se mnou a rádi, morální i fyzickou, když se mi podařilo prorazit gumu na zadním kole. Ale ten blbec co nasypal na cestu šterk o průměru tenisáků a řádně hranatej a ostrej, by si zasloužil.

A než jsme kolo vyměnily, jen o trošku pomaleji než u Ferrari byla půlka party v čudu. Vyrážíme za nimi jako druhý

sled, košťovat hospody. A že to byla dřina ve vylidněném kraji. Na cestě na základnu, se dáváme do kupy ještě jednou. U jedné z mála otevřených hospod. Hlavní roli v setkání hrály telefony, bez nich by jsme se těžko našli. Doplnění palivových článků v našich tělech a hurá dál.

Ale je večer, vysprchováno, vysaunováno, vše špatné je zapomenuto. Část relaxuje v útrokách naší rezidence a spokojí se s pivem přivezeným z Prahy. A co zbytek? Vzhůru do Vimperka, je tu něco nového, přistavěly něco? Vrátime se na stará osvědčená místa, nebo navštívíme nová. Noc je mladá ...

Pátek, mírníme invazi

Ráno je těžké, je sice kolem poledne, ale je těžké. Včerejšek nám dal zabrat. Štěstí bylo, že jsme večer vyrazili za hudbou. Mohli jsme si po našem celodenním výkonu procvičit tělo, odbourat tak kyselinu mléčnou a dát tělu větší prostor k regeneraci. Ti co leželi v pelíškách bez pohybu, museli ihned po ránu na kola. Potřebovali pohyb a při tom sjeli pro pstruhy, kdyby nám vytrávil.

To je další symbolika Křesánova, bez toho už si to nelze představit. Cesta za pstruhy byla náročná a přehřátá těla bylo nutné hned po příjezdu důkladně ochlazovat = zavlažovat. Ó PIVO BUĎ POŽEHNÁNO TOBĚ!

Poznámka Hrabánka jednoho z účastníků lovu na pstruhy. Chce to mít natrénováno, nebo být blázen, vyrazit zase na kola, i když kvůli žrádlu, proč ne.

Druhá část party po snídaňoobědu a setřesení včerejška z beder, vyráží na nohejbal. Dobrá hra, trochu víc foukalo, jinak super. V konečném účtování poráží Doktor s Předsedou, Pokladníka s Kronikářem. Asi večer cvičili o něco víc než my, vid' Štuldo?

Sedáme v místním pohostinství v Hrabíčkách a sledujeme finále Českomoravského poháru mezi Spartou a Ostravou. Sparta nakonec vítězí po penaltách. S místními domorodci se shodujeme na hrozně úrovni předvedeného fotbalu.

Při návratu do naší rezidence, v půlce cesty zjistíme absenci balónu. Zanechali jsme jej na hřišti. Vyslaný Doktor se s míčem naštěstí vrátí. Přidá k tomu historku o přeprání tří děcek, které si míč už přivlastnily.

Na nás už čeká zbytek týmu, vrátil se v pořádku, s kolama, s rybama. V celku úspěšná výprava. O rybky se už starali, patřičně je omyli, vyvrhli a naložili.

Pak začala naše péče o sebe. Nová sauna dostávala docela zabrat, k pivu přibýlo i víno Ouda Brabce ze sponzorinku Praha Žižkov a samozřejmě tu došlo i na baštu. K tomu se přidaly šipky, petáňg a najednou koukáme všude tma. To to rychle uteklo, den je v řiti. Pomalu uondaní popíjíme pěkně venku v altánku, odpočíváme.

Rachot, honem, rychle, dělej, uхни, počkej tam du já, až po mně, doprdele, kde to mám, kde to je, a podobně. To je jemný nástin toho co bylo když jsme se rozhodli, že večer bude zasvěcen Vimperské diskotéce Kalisto.

Jo těžké jsou začátky, i u nás to tak bylo. Únava a stydlivost na nás byla znát. Tak jsme se pomalu rozkoukávali. Pak to vzal do ruky Kronikář, držitel rekordu ze Zlína. Dvacetkrát dostal košem a přesto nezahořkl. Světe div se, tady rekordy nepadaly a disko dostávalo šťávu, na které profitoval Pokladník.

Kam se poděli invazní vojska

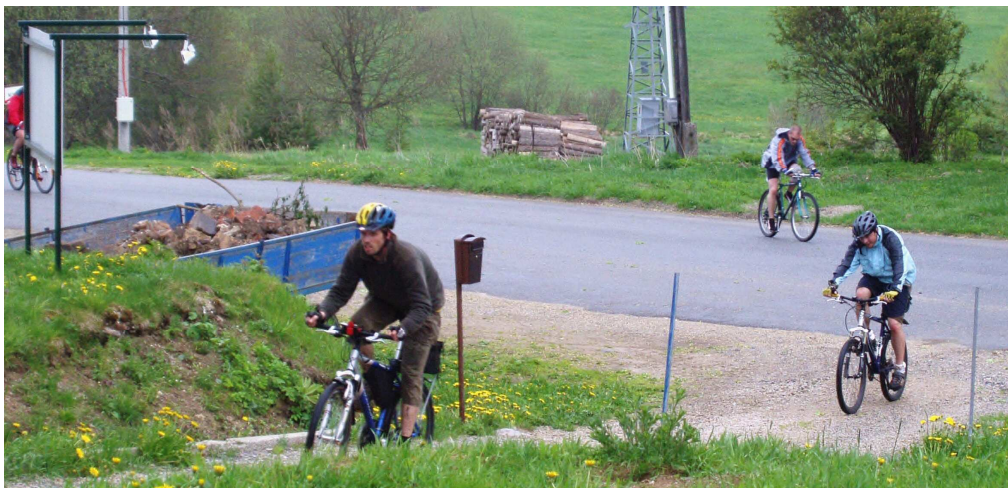

Sobota, a pěkně od rána proležená. Jo, je to paráda, ležíš v pelechu a nic tě nenutí z něho vylézt. Jak se tam převaluješ tak při tom malém pohybu zkoumáš své opotřebování způsobené šumavským sportem, některé i věkem. Jo, kde je čas, kdy bylo človíčkovi dvacet? Konec rozjímání, co budem dělat v důchodu? No a pak přijde ten hnusný zvyk, vyprazdňování. Jedna z mála věcí, která kazí pobyt v posteli. Když tělo chytne chuť vidět hajzl v jakoukoliv noční dobu. A hlavně ráno, kdy se s postele vůbec nechce. Tobě nezbuď nic jinýho než poslechnout, nebo je druhá možnost - uvolnit svěrače a usnout dokud je vše teplé. Aby to nebylo tak jednoduché, tak horní záchody jsou obsazeny, a člověk musí po schodech do dolních místností. Když se dostane na dlaždičky, všimne si že si nevzal bačkory, ale ta hnusná potřeba tě má už tak ovládnutého, že prahneš jen po tom jediném, vyprázdnění. A pak odměna, to je slááást.

No a když jsem už venku zkusím jestli je ještě pivo, pak potkám pár kamarádů, které z postele dostala ta samá touha vypudit ze sebe něco, aby uvolněné místo mohli zaplnit dobrůtkami, ze kterých zas bude moč a sračky, jo koloběh. A že pak po sobě člověk nic nezanechá. Najdou se i výjimky a ty z pelíšku dostane jen hlad, vid' Předsedo?

Před náma je poslední celý den v šumavských hvozdech. Je jen odpočinkový, musíme doplnit zásoby jídla a pití. Popíjí se pívko, víno, na ohni se dělají stejky, střílí se z pistole do terčů, hraje petáňg, prostě antisportovní den. Samozřejmě nedáme usnout sauně, kterou si všichni oblíbili. Pěkně jsme ji roztopili a pak se chodili dívat jak pěkně žhne. V ten den ale nikdo nenašel chuť se spařit teplem.

, abychom toho na

Invaze na ústupu

Ale dnes se vstává obzvlášť hnusně, vidina úklidu a odjezdu do Prahy nedává moc šancí vstávat optimisticky. A to si člověk ještě neuvědomil, že nastal den Velkého dělení peněz. V tento den plácí ti, kteří do společného nákupu a placení velmi málo investovali a teď musí doplatit. Zato srdíčko

poskočí těm co se nebáli investovat do spolku a nezapomněli účet, a teď dávají v plén cifry svých útrat a tvrdě vyžadují naplnění, či spíš doplnění svých peněženek. Pak vstávej do takového dne. A pokud se ti podařilo smíchat víno s pivem tak pastelky mají problém se udržet v klidu. No, veselé vstávání to není. Uklízíme, v hlavách se nám třídí zážitky, pořád uklízíme.

Doplacení dluhů, rozdělení zbylých zásob, i ryb, které se nestačily udělat. Koupili špatné pstruhy. Neuměli se sami připravit.

Ne vše jde podle plánů, ani jídelňák se nedodržel. Vždyť by to bylo na draka, kdyby vše šlo jak na drátkách. Příště to musíme trochu s jídlem ořezat, ale to budeme probírat na schůzi věnované Křesánovu 2007.

Po velkém dělení naskládáme všechny naše věci do aut. Provedeme kritickou prohlídku všech prostorů, zda jsme někde nenechali něco důležitého, a můj

kritickou při kontrole pořádku. A vyrážíme, jo už to není tak veselé jako příjezd.

V Praze ještě vyzvednutí kola od Hrabánka a zavírá se šumavský účet pro rok 2006. Je na každém, aby zhodnotil klady a zápory invaze. Neboť další návštěva se blíží a už teď je nutno se zamyslet co vylepšit.

SKOL???????? ŠUMAVO

V Praze 11.02.2007

